

Rom 12, 2

2: Og bli ikke dannet lik denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av deres sinn, så dere kan prøve hva som er den gode og velbehagelige og fullkomne Guds vilje.

I forrige vers har Paulus formant Guds barn til å gi seg selv helt over til Gud. Til å "framstille sine legermer som offer" for ham. I dette verset lærer han at da kreves det en så markert forvandling at vi tar fullstendig avskjed fra vårt tidligere sinn som var "lik denne verden". Her gir han oss den rettesnoren vi skal leve etter. Opp mot hverandre setter han "denne verden" - og "Guds vilje". Han forkynner at vi ikke skal fortsette lik "denne verden". Men legge merke til, og lære oss hva som er "den gode og velbehagelig og fullkomne Guds vilje".

Og bli ikke dannet lik denne verden. Gr. tekstens ord for "denne verden" betyr egentlig "denne tiden", dvs. hele denne tiden vi lever på jord, - som motsetning til den verden som venter oss i himmelen. Men tiden og tidsånden både avhenger og består jo av menneskenes ånd og vesen. Derfor menes her også med "verden" akkurat den store, herskende masse av mennesker og deres selvopptatte og onde vesen. Den massen som lever sitt liv etter deres falne natur og etter "den ånd som nå er virksom i ulydighetens barn", "i denne verdens mørke". Derfor kalles denne sterke, onde ånd for "denne verdens fyrste" (Joh 14: 30, 16: 11). Derfor er denne verden alltid ond, og strir mot Gud, forførende og farlig. Så kaller da også Paulus den i Gal 1: 4 for "den nåværende onde tidsalder/verden". Denne verden kan vi da altså ikke følge, eller "bli likedannet med", hvis vi vil ofre oss til Gud og gjøre hans vilje. Den som vil være en sann kristen og følge etter sin Herre gjennom livet, må helt og holdent ta avskjed med dette vanlige verdens vesen. Både i måten han tenker, taler og lever i det daglige, må han sette foten på en helt ny vei. Det er dette apostelen vil ha fram med disse ordene: "Bli ikke dannet lik denne verden".

Det som først og fremst blir et viktig spørsmål, er jo hvilke mennesker og holdninger vi så skal regne med til "denne onde tidsalder/verden". Det har det i alle år stått en gammel og omfattende strid om. At verden selv ikke kjenner noe til den fienden vi kaller "verden", er jo lett forståelig. Men selv blant dem som vil være kristne, finnes det mange og svevende oppfatninger i dette spørsmålet. Under uttrykket "verden" vil mange bare regne disse råde og grove menneskene som lever utenfor enhver religion, helt frie og frekke i synd og laster. Men slik er det ikke Kristus beskriver verden. Bare se på ordene hans i Joh 15: 18-19: "Hvis verden hater dere, så vet dere at den har hatet meg før den hatet dere. Hvis dere var av verden, ville verden elske sitt eget. Fordi dere ikke er av verden, men fordi jeg har utvalgt dere av verden, derfor hater verden dere". Her legger vi nå merke til to ting som gir oss lys over spørsmålet. Først legger vi merke til at med disse ordene er det de Herren ikke har utvalgt av verden, som han regner som "verden". Dvs. alle som ennå lever i det naturlige livet de ble født til denne verden i. De er ikke født av Gud og blitt "nye skapninger", blitt Kristi disipler og etterfølgere. For Jesus taler her bare om to flokker - "verden" og "dere som jeg har utvalgt av verden" sier han.

Dernest skal vi huske på hvem og hvordan de var, de som "hatet" ham. For disse er også blant dem han regner til "verden", når han sier "verden har hatet meg". Da skjønner vi at "verden" ikke bare er de råe menneskene, som lever et frekt og syndig liv, uten noen form for religion. Det er også dem innenfor de kristnes rekke som har den største kjennskap til Guds ord, som er utvortes fromme mennesker, men bare ikke har villet omvende seg til Kristus. For vi vet at Kristus ble ikke hatet av de verste og frekkeste synderne i Israel, av "tollere og skjøger". Men først og fremst av dem som var de fremste i folket; "yppersteprestene, de skriftlærde og fariseerne". Legg altså merke til at disse var de som ble satt høyest blant folket! Dette gir oss en alvorlig lærdom! De var for det første ikke hedninger, helt ukjent med Guds ord og lære. Nei, de tilhørte det folket som hadde Guds hellige ord og sakramentene, ja, til og med Guds herlige åpenbarelser i sin midte. I kraft av alt dette var de skilt ut fra alle andre folk på jord. Dernest var Kristi fiender ikke disse mest lavtstående og lite opplyste menneskene i landet. Nei, de var tvert imot de fremste i landet. De var folkets ledere, deres innvidde lærere og forstandere.

Det var disse som hatet og forfulgte Herren Kristus mest! Disse tilhørte altså "verden", etter det Herren selv sier her. Vi må helt konkret og bevisst lukke øynene for sannheten, hvis vi skal kunne unngå å se at til denne onde verden hører også disse lærde, opplyste menneskene vi har midt i kristenheten i dag. De er nidkjære for Guds lov, men de er ikke født av Ånden. Kristus har ikke fått ta dem ut av verden. Tross all sin andektighet og sin kristelige aktivitet, så tilhører de fremdeles den store massen. De er prester, kristelige lærere eller vanlige fine mennesker. De er inderlige, velmenende og viselige. Men alle sammen lever likevel under "denne verdens fyrste" - så lenge de ikke gjennom omvendelsen er blitt "nye skapninger" (2Kor 5: 17).

Og det vi har sett her, at akkurat de som er mest akseptert av verden er de mest forherdede fiendene av Kristus og hans evangelium, det går alltid igjen til denne dag. Over Gal 1: 4 sier Luther at "verden er verst, når den er som best. I de fromme, de vise og lærde osv. viser verden seg som best, men i virkeligheten dobbelt ond. Jeg tenker nå ikke først og fremst på de største syndene mot den andre tavle, slik som ulydighet mot foreldre, hor, et utflytende liv, gjerrighet, tyveri, mord, misunnelse og hat, som verden er totalt sunket ned i. For alt dette er egentlig bare småtteri hvis en sammenlikner med de ugudeliges visdom, rettferdighet osv. som gjør at de synder mot den første tavle. Nei, den hvite djevelen, som driver menneskene til åndelige synder som gir skinn av rettferdighet, gjør mye større skade enn den svarte, som bare driver til kjødets gjerninger, som til og med verden ser er synd".

Og Luther sier videre: "Jo mer vise, hellige og rettferdige menneskene er, som lever uten Kristus, desto mer skader de evangeliet". For da tar de seg så godt ut at det er vanskelig for noen å fatte at det ligger så farlig en gift skjult i deres framferd. Med sitt vesen, sine meninger, råd og framferd kan de lokke selv lysets barn bort fra den rette veien. For de tar særdeles vakre og åndelige ord i sin munn. Du hører til og med at de tar avstand fra verden, men vel og merke den blinde og åpenbart

ugudelige verden - som om de selv ikke skulle tilhøre denne. De gir seg selv ut for å tilhøre Guds folk, men mener en skal være mer moderat i sin gudfryktighet og kristelige nidkjærhet enn enkelte andre er. Og dermed taler de med større nidkjærhet mot de mest oppriktige kristne, enn mot verdens barn som ikke vil vende om. De er selv av verden. Derfor taler de av verden, og verden hører dem, elsker og opphøyer dem (1Joh 4: 5). Og når det ikke er noe bevis for at Kristus og hans Ånd bor i et menneske, da la ikke slike forføre deg. Husk apostelens formanings: "Bli ikke dannet lik denne verden"!

Men hvis vi skal kunne følge denne formaningen, da er det igjen nødvendig at vi "framstiller våre legemer som et levende offer". For da blir det ofte veldig bittert. Vi blir stående helt alene, og blir sett på som svært merkelige. Vi får hele verden mot oss. Det kan være både far og mor, ektefelle, søsken og mange ansette mennesker som mener de vil deg godt. Bli da ikke verken nedslått eller forvirret! Herren Kristus og alle hans etterfølgere har gått denne veien før deg. Ja, mange tusen er blitt martyrer av den grunn, - fordi de ikke kunne la seg bli dannet lik med denne verden. Da bør du tenke slik: Jeg ser jo mine naboer og gamle venner, ja, mine nærmeste går en helt annen vei. Og de blir respektert og godtatt av hele verden. Men jeg vil likevel heller følge Jesus og hans venner. Da har jeg tross alt et mye herligere vennskap enn det jeg forlater. Jeg har Gud og de gode englene med meg, ja, alle de hellige helt fra verden ble til. Må Gud bare hjelpe meg til å bli trofast inntil enden!

Det samme når du ser mange som selv bestemt mener de er kristne, samtidig kan stå i et fortrolig forhold til Kristi fiender, kanskje være sammen med dem i mange unyttige ting, f. eks. tidsfordriv på søndagene o. l. Eller du ser dem kaste bort mange timer av den dyrebare nådetiden med forfengelig snakk, eller forfengelig litteratur osv. Da bør du som virkelig vil følge Jesus, tenke etter om han og hans disipler var opptatt med slike ting, og da heller følge disse helliges eksempel. Så ser du mange som vil være kristne, men som alltid kan tie både om Kristus og om den store faren for uomvendte sjeler. Da bør du tenke etter om dette stemmer med kjærlighetsbudet og det Kristus har lært oss, som du da må ha som din eneste rettesnor for livet. Slik skal du lære deg å ikke "bli dannet lik denne verden" verken i store ting, eller i det små.

Men legg nøye merke til at dette gjelder bare slike ting som fører til synd, som strir mot Guds klare ord eller mot kjærlighetsloven. I alle andre forhold derimot skal vi være som andre mennesker. Vi skal leve et naturlig liv, og ikke skille oss ut med merkelig oppførsel, i et påtatt eller etterapet vesen, eller særegenheter som ikke har noen som helst nytte. Den overmodige ånden vil ofte friste selv åndelige sjeler til å oppføre seg som hyklere, med et særpreget utseende eller merkelig måte å være på (Mat 6: 16-18). Dette kan selvsagt også kalles å ikke "bli dannet lik denne verden". Men det er langt fra dette apostelen mener her. Slikt noe er tvert imot en skadelig dårskap som bare "gir djevelen rom" (Ef 4: 27). Også i måten å være på, var Herren Kristus "lik mennesker, og i sin framreden funnet som et menneske" (Fil 2: 7-8), men uten synd. Hvis du har et sunt og kristent sinn, så er du også hans etterfølger i dette. Du skal alltid tenke på hva som er mest tjenlig for din neste, og leve etter det. For det er den store rettesnoren for hele vårt ytre liv (Rom 13: 8-10).

Men gjennom din tro og din bekjennelse, gjennom et liv i nidkjærhet for at Herren skal bli opphøyet og at sjelene skal bli frelst, ja, ved å være våken overfor deg selv, - så vil du nok i verdens øyne se temmelig merkelig ut. Men det må du ikke bekymre deg over. Som fremmede og pilegrimer på jorden kjemper vi oss fram mot vårt rette fedreland, det himmelske. Og da vil vi alltid se ut som dårer for verden, som jo tvert imot har hjemmet og alt de eier her på jorden. Men det er på dette helt vesentligste området, alt som gjelder Guds sak, vårt eget og andres evige vel, vi ikke skal bli dannet lik denne verden. Det er det apostelen legger oss på hjertet her.

Men bli forvandlet ved fornyelsen av deres sinn. "Bli forvandlet". Dette er et sterkt ord som taler om en fullstendig forvandling, ikke bare av vårt ytre, men også vårt indre*. Slik skal altså et menneske forvandles fra som det var før, til en ny skapning, så ulikt dets tidligere liv som en dyreart er ulik en annen. Når vi blir omvendt og født på ny av Ånden, har en slik forvandling allerede skjedd med en kristen (2Kor 5: 17). Men nå lærer Paulus at vi som kristne hele tiden fortsatt skal forvandles "ved fornyelsen av vårt sinn". Skriften formaner oss jo uttrykkelig til å "vokse i nåden" (2Pet 3: 18). Da må vi jo aldri stoppe opp og være fornøyd med det vi har oppnådd av åndelig sinn og en kristen vandel. Vi må alltid strekke oss etter at dette må få vokse. Dette er først og fremst nødvendig for oss selv, hvis vi skal bli bevart i nåden. Hele veien gjelder det spørsmålet om vi skal nå fram, om vi skal komme frelst gjennom alle fristelsene. For det står skrevet at "den rettferdige vanskelig blir frelst" (1Pet 4: 18).

[* Gr. tekstens ord: metamorphoustai, har f. eks. vært benyttet av de som har forfattet fabler, til å skildre hvordan dyr forvandles til trær, mennesker til dyr osv. Dette viser oss også noe av dybden i dette ordet.]

Denne veksten er også nødvendig for at vi mer og mer skal kunne tjene til evangeliets ære og andre sjelers oppbyggelse. Måtte vi da aldri glemme denne apostelens formaning om at vi hele tiden, og mer og mer, skal "bli forvandlet"! Men at vi udugelige og avmektige mennesker skal bli forvandlet, hvordan skal det oppfattes? Jo, ganske enkelt slik alle liknende ord i Skriften skal oppfattes. Vi skal strekke oss etter det, og gjennom bønn og påkallelse og alle andre nådemidler, søke nåde til dette hos Gud (Fil 2: 12-13, 2Pet 1: 5).

Men Paulus sier: "bli forvandlet ved fornyelsen av deres sinn"! Dermed forkaster han alt dette som bare stopper opp med en ytre forvandling. For vi ser jo mange i ord og gjerninger står fram som andektige kristne. Noe som bare skjer gjennom egne anstrengelser, på lovisk eller hyklersk grunn. Men de eier ikke troslivets indre, åndelige lyst og drivkraft. La oss nå også huske det vi sa om dette når vi så på ordene: "ved Guds barmhjertighet" i forrige vers. Når det ikke er Guds kjærlighet gjennom Kristus som er sjelens egentlige drivkraft, som varmer og oppliver hjertet til kjærlighet og lyst til Guds lov, da er alt fromt liv i Guds øyne ikke annet enn skuespill. Da blir også dette å skulle leve lik Kristus et tungt slit, og menneskene vil etter hvert bli trøtte. Og hvis en så fortsetter på denne måten helt til sin død, så er håpet om evig frelse bare et stort bedrag (Mat 22: 12-13, 25: 11-12). Vår

forvandling må altså skje "ved fornyelsen av vårt sinn". Men dette kan ikke skje uten at vi først gjennom en ny fødsel har fått et nytt sinn, som så kan leves ut, fornyes og vokse.

Men når vi er blitt nye skapninger, da har vi ved troen og Kristi kjærlighet fått en inderlig lyst til Guds lov, og til å følge etter Kristus. Da må også den forvandlingen som etter hvert skal skje med oss, hele tiden skapes gjennom den samme indre kraften. Paulus sier i Kol 2: 6: "Slik dere altså har tatt imot Kristus Jesus, Herren, så vandre i ham". Den samme nåden som en gang fødte oss inn i den nye, villige ånd, skal også hele tiden holde den oppe, styrke og forfriske den. Vi skal hele tiden "holde fast ved hodet. Fra ham får hele legemet næring og blir knyttet sammen ved ledd og sener. Det vokser den vekst som er fra Gud" (Kol 2: 19). Grenen kan ikke bære frukt av seg selv, hvis den ikke fortsatt blir i vintreet (Joh 15). Hvis vi så prøver å bære god frukt på andre måter enn det nåden virker, gjennom egen innsats, så bli vi "avhogde grener" som "visner" og dør. Nei, hvis vi vil vokse i alt godt, så må vi også hele tiden vokse i troen. Hele tiden trenge dypere inn i evangeliets hemmeligheter, mer og mer lære å kjenne Kristi kjærlighet og den evige nåden. Mer og mer lære å kjenne vårt eget forderv og store avmakt. Det skal bli en levende sannhet at vi har både vår rettferdighet og vår styrke utelukkende i Kristus (Jes 45: 24).

Da skal vi fremdeles få bli hos ham gjennom alle fristelsens stormer. Og da skal alt som møter oss bare bidra til at vi vokser i nåden, døder vårt gamle menneske, vår egen fornuft og meninger, og alle kjødets lyster. Samtidig blir da sinnet vårt forvandlet, så vi begynner å oppfatte og se på alt mulig på en helt annen måte enn vår egen natur og hele verden for øvrig oppfatter det. Luther sier om dette: "Daglig lærer vi mer og mer å elske det vår natur og fornuft hater. Etter hvert vil vi da heller være fattige, syke, bli foraktet, være dårer, syndere. Til sist setter vi døden høyere enn livet, (opplevelsen av vår) dårskap mer dyrebar enn (opplevelsen av vår) visdom, forakt mer dyrebar enn ære, foretrekker fattigdom framfor rikdom, ja, synden (som plager og knuser oss) herligere enn (den innbilte) rettferdigheten. Et slikt sinn har ikke verden. Den ser helt annerledes på alt dette. Og den blir værende i sitt gamle sinn, uten noen forvandling eller fornyelse, fastlåst og forherdet". Skal vi nå fram til en slik fornyelse av vårt sinn, så skjer det aldri uten gjennom Den Hellige Ånds arbeid på oss, så vi opplyses, tuktes og føres gjennom mange og store lidelser.

så dere kan prøve hva som er den gode og velbehagelige og fullkomne Guds vilje. Her tales det jo om det som er fornyelsens mål og det den virker. Derfor er grunntekstens ord gjengitt med "så dere kan prøve". Men, som enkelte gode fortolkere bemerker, må ikke nødvendigvis ordet tillegges denne betydningen. Bl. a. fordi her egentlig ikke står: så dere "kan" prøve, men bare "prøve", "undersøke". Samtidig ligger det i dette ordets egentlige betydning her en like viktig lærdom som om det hadde stått "kan prøve". Det står fast at bare et gjennfødt menneske med et fornyet sinn "kan" på rett måte prøve og skille ut det som er Guds velbehagelige vilje. Men det er ennå mer viktig at en kristen virkelig også gjør dette, virkelig er opptatt med å prøve og undersøke hva som er velbehagelig for Gud. Riktignok kan han også av og til ta feil av hva som er Guds vilje, men dette beviser ikke noen slags utroskap (se kap. 14: 2, 6). Hvis han derimot ikke søker å finne Guds vilje, ikke "prøver", tenker etter, hva som kan være velbehagelig for Gud, da er dette er langt dårligere tegn.

Derfor har Paulus med disse ordene uten tvil villet si: Selv om dere stadig blir forvandlet ved fornyelsen av deres sinn, så må dere også mer og mer "sette deres ære i å være til behag for Herren" (2Kor 5: 9). Alltid mer og mer "prøve" og forsøke å forstå hva som er den gode og velbehagelige og fullkomne Guds vilje. Dette stemmer også helt med den erfaring hver eneste kristen gjør. Så snart han er blitt benådet, så tenner en lyst og vilje i sinnet hans, til å prøve og få vite hva det er som behager Gud. Og jo mer han vokser i nåden, desto mer blir han opptatt med dette å prøve og søke etter Guds vilje. For desto mer underlig begynner Gud å føre ham. En vil alltid høre at kristne som er samlet er opptatt med å tale og drøfte hva som kan være Guds vilje og velbehag. For i dette er det jo de har hele sitt livs rettesnor - selv om de aldri oppnår å kunne leve etter Guds vilje på den måten de gjerne ville. Likevel fortsetter de alltid å studere hva som er Guds vilje, for å gjøre etter den (Sal 103: 18). Og i dette skiller de seg ut, langt fra de ugudelige som er helt upåvirket av slike bekymringer. De spør bare hva det er kjødet og tankene vil, eller hva som er denne verdens vilje, hva den har som praksis, og hva den setter høyest.

Så må vi da alltid huske den sannheten at det er bare et åndelig sinn som kan prøve hva som er den gode og velbehagelige Guds vilje. Ja, at det bare er gjennom en fortsatt forvandling og fornyelse Guds barn blir mer og mer "trent opp til å skjelne mellom godt og ondt" (Heb 5: 14). La oss igjen tenke på det Luther sa om denne høyere grad av åndelige sinn. Han talte om når en kristen etter hvert setter døden høyere enn livet, foretrekker fattigdom framfor rikdom, forakt framfor ære, ja den knusende synden framfor den innbilte rettferdigheten -! Så spør vi: Hvem vil noen gang få et slikt sinn uten gjennom Åndens høyskole, gjennom en stadig forvandling og fornyelse som fører gjennom kors og lidelser? Her er det ikke nok at vi med vår forstand innser hva som kan være mer nyttig, men at vi også ser at det er bedre, ser det som "den gode og velbehagelige og fullkomne Guds vilje".

Til det kreves det alltid først et åndelig sinn, som igjen alltid må fornyes. Først da begynner vi med vårt nye sinn å se på alle ting slik de virkelig er - og altså helt motsatt av vår naturlige forstand og oppfatning. Og først da forstår vi virkelig hva som er den gode og velbehagelige og fullkomne Guds vilje. For det er jo bare det som virkelig er til det beste for oss, som også alltid er Guds vilje. Men hvor finnes det et naturlig menneske som kan vurdere saker og hendelser på denne måten? "Det naturlige menneske tar ikke imot de ting som hører Guds Ånd til, for de er som dårskap for ham. Han kan heller ikke kjenne dem, for de dømmes åndelig" (1Kor 2: 14). Ennå mindre forstår de noe av Guds underlige måte å lede de hellige på. Det er bare gjennom at vi mer og mer ofres, dør og fornyes, at vi får dette underlige syn. Augustin taler slik om dette: "I samme grad som vi avdør fra denne verden, i samme grad ser vi (det som tilhører Guds åndelige og usynlige rike). Og i samme grad som vi lever for denne verden, i samme grad er vi blinde (for det åndelige)".

La oss til slutt se på det store, hellige og herlige målet for det en kristen "prøver" og strever mot, nemlig Guds vilje, eller det Gud vil. Paulus skildrer og lovpriser med tre forskjellige ord denne Guds vilje, når han kaller den for "den gode og velbehagelige og fullkomne Guds vilje". Etter gr. teksten kan

det også gjerne lyde slik: "hva Gud vil, det gode og (ham) velbehagelige og fullkomne". Men meningen blir den samme, for begge oversettelsene blir en beskrivelse av det Gud vil. Og dette er alltid målet for det Guds barn skal prøve, skal strekke seg etter og være opptatt med. Paulus sier Guds vilje er "god", eller det Gud vil er godt. Enten Gud forkynner oss sin vilje, som rettesnor for livet vårt, eller han driver igjennom sin vilje med oss i livet, så er alltid hans vilje god og full av kjærlighet. Med disse ordene møter Paulus vår blinde og kjødelige innstilling, som ofte oppfatter Guds vilje som vond og bitter. Uansett hvor mye vi etter Ånden elsker Guds vilje, så står alltid vår kjødelige natur så hardt imot, at vi ofte synes Guds vilje er tung og bitter. Når det gjelder vår barnelære, bemerker også Luther at Guds vilje skjer nettopp "når Gud hindrer oss i å iverksette vår kjødelige vilje".

Guds vilje er altså at vårt indre menneske skal fornyes, helliggjøres og bevares. Og at vårt kjød derfor må korsfestes og dødes. Men da må hans vilje, og slik han fører oss, ofte bli bittert for naturen. Han fører oss jo på tvers av våre lyster, ødelegger våre kjødelige nytelser og bryter med vår fornuft og meninger. Da pines vi titt forferdelig over en slik Guds vilje. Vi er mest innstilt på å kalle ham grusom. Men da sier altså apostelen: Nei, Guds vilje er god. Ro deg ned! Gud har din største rikdom som mål når han stiller slik med deg. Men hvordan skal vi kunne skjønne at apostelen også sier at Guds vilje er "velbehagelig"? Vi forstår riktignok at her, på samme måte som i v. 1, tales om Guds velbehag i det han påbyr eller gjør med oss. Men da kan det synes unødvendig å tilføye at det er velbehagelig for Gud, for det burde jo være selvsagt. Til dette må vi svare at apostelen taler slik her på grunn av vår kjødelige fornuft og innstilling, for det står alltid i kontrast til Guds veier. Paulus former ord etter vårt behov. Det han vil ha sagt er: Selv om det som viser seg å være Guds vilje, ikke smaker for vår natur, så er det likevel velbehagelig for den store Gud. Og etter hvert som sinnet fornyes, begynner vi inderlig å elske, prøve og strekke oss etter det som er velbehagelig for Gud.

Bare dette at Gud har velbehag i det han byder og gjør med oss, vil etter hvert oppgløde vår ånd så "vårt kjøds mishag oppslukes av hans velbehag" (Luther). Guds barn kan også bekrefte dette. Ingenting oppgløder deres ånd mer til å gjøre og lide i det som er Guds vilje, enn akkurat den tanken at det hjertelig behager Gud at jeg gjennomlever alt dette. Da vil jeg også inderlig gjerne gå gjennom lidelsene. Et slikt sinn har disse som på grunn av "Guds barmhjertighet" gir seg selv som et offer, og hele tiden stadig forvandles ved fornyelsen av sitt sinn. De prøver og strekker seg etter hva det er Gud vil, hva som er godt og velbehagelig for Gud (konf. Heb 13: 21).

Til slutt sier apostelen at Guds vilje også er "fullkommen". Vår nye ånd er skapt slik at vi søker etter det fullkomne. Vi kan ikke finne ro i noe ufullkomment. Da sier Paulus her: Guds vilje er fullkommen. I denne verden finnes det ikke noe som helst fullkomment, uten Guds vilje. Elsker dere det fullkomne, så finnes det ikke i dere, og heller ikke i hele verden. Bare i Guds vilje. Det han byder eller gjør, er det eneste fullkomne på jorden. Ja, det er så fullstendig fullkomment som Gud selv er. En kan ikke legge noe til, og ikke trekke noe fra. Elsker dere da det fullkomne, så elsk Guds vilje! Med alle disse tre kjennetegnene på Guds vilje har Paulus villet si: Det Gud vil er "godt" for oss, "velbehagelig" for Gud og "fullkomment" i seg selv. Dette er jo også noe som burde forfriske og oppmuntre oss, så

"vi la alt dette på sinne" (Fil 4: 8) til å hjelpe oss, så vi kan prøve og strekke oss etter det som er den gode og velbehagelige og fullkomne Guds vilje.

I disse to første versene har nå apostelen skildret de store, generelle trekkene i en kristens helliggjørelse. Så tar han nå, i det følgende, opp de enkelte sidene i dette. Han tilføyer: